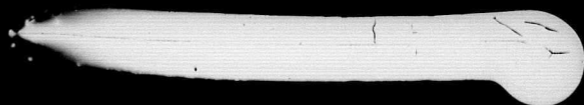
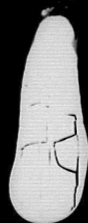
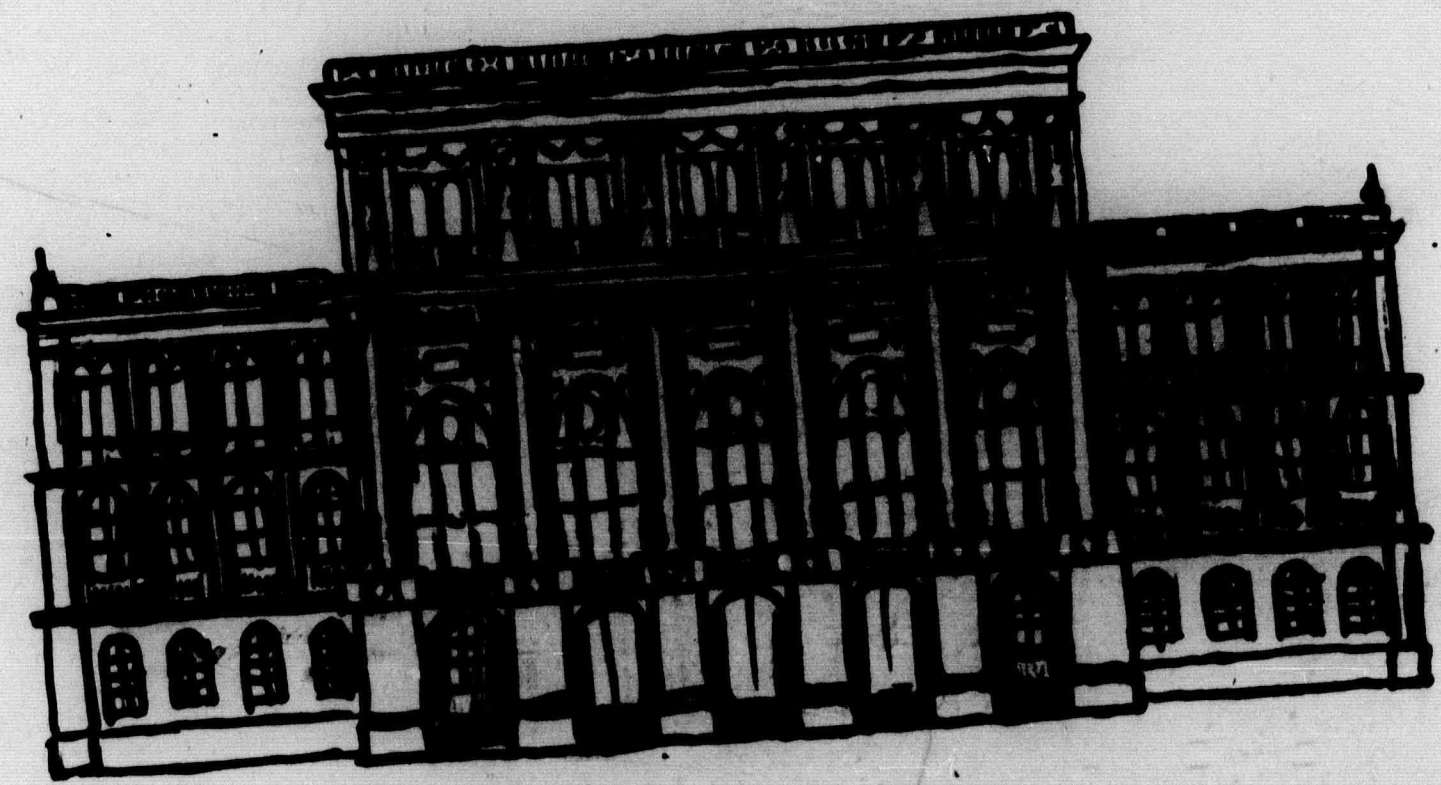

A

TUDOMÁNYOS AKADEMIA
MIKROFILMTÁR

KÖNYVTÁRA

BUDAPEST

A MAGYAR
*
BIBLIOTHECA

*
ACADEMIAE SCIENTIARUM HUNGARICAE

1959

FOTO:
S.E.

MIA KÖNYVTÁRA

KÉZIRATTAR

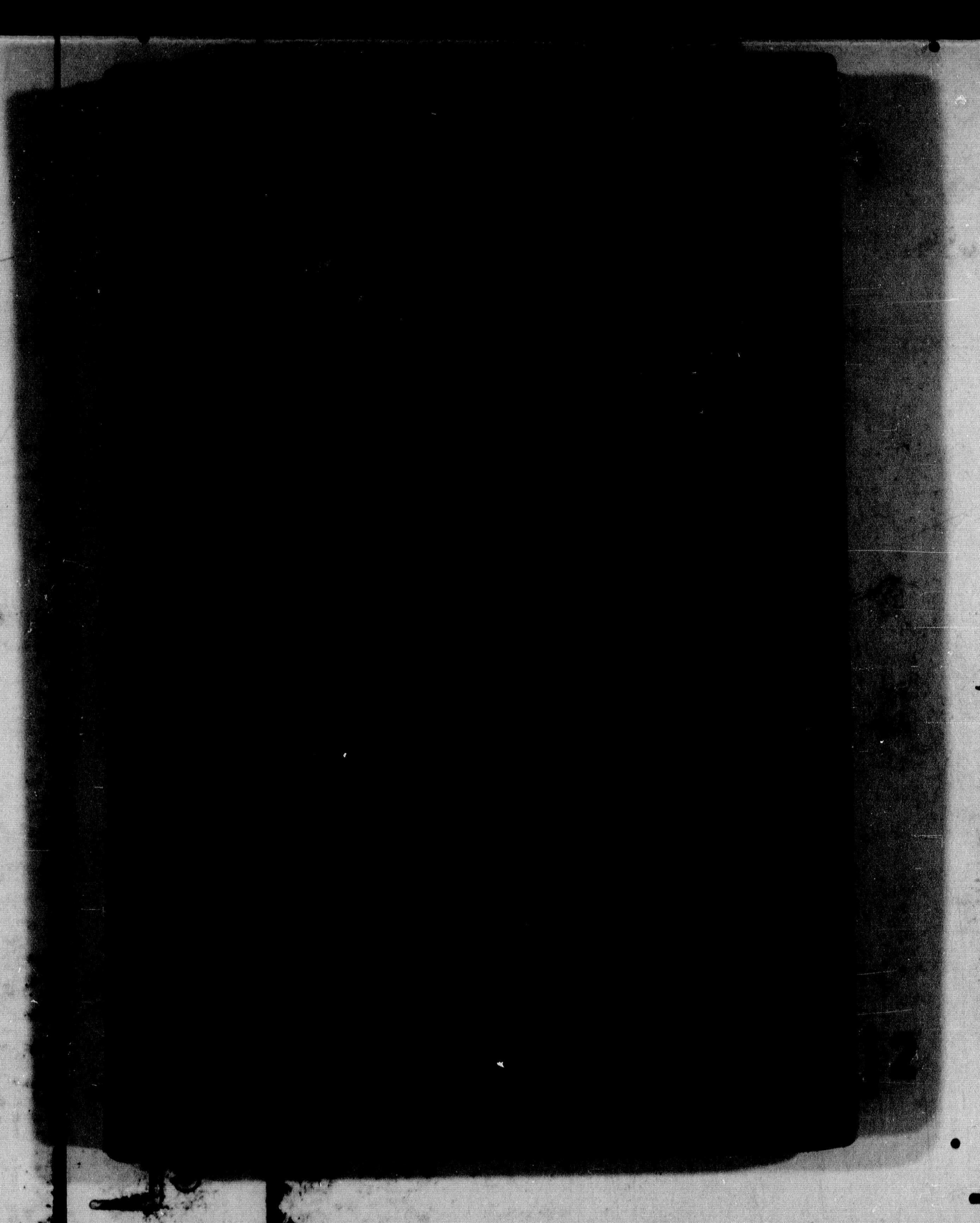
DISZMŰVEK

296

TOLDY FERENC

ELEGYES VERSE

KÉZIRAT. 1821-1826. 28 lev.

296

Schedel' elegger verrei.
1821 iöl fogva.

296

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

Schedel'elegyes verrei.
1821-öt fogva.

Foglatás.

(Kijött hol?)

Ajánlás.					
Suarez mária	—	—	—	—	Aurora.
Első csók.	—	—	—	—	
Mivén' reggeli éreke.	—	—	—	—	
Alomkép.	—	—	—	—	Hébe.
Harambor a vidékből.	—	—	—	—	Aurora.
Késő bánat. H	—	—	—	—	
A' reménylő.	—	—	—	—	Hébe.
Az év' utolsó éjfelén.	—	—	—	—	Apáfi
Katoná-dal.	—	—	—	—	Aurora.
Ébredés.	—	—	—	—	Hébe.
A' távozók.	—	—	—	—	
A' völgymivelők.	—	—	—	—	Minerva.
Szepesvár.	—	—	—	—	Minerva.
Sutlőváratt.	—	—	—	—	
Kis Nóna' nőjára. H M	—	—	—	—	
Az elhagyott. H	—	—	—	—	Aurora.
A' megeny jár.	—	—	—	—	Minerva.
Egy lányka emléklönyvébe. H	—	—	—	—	
1823 esztendőben. M	—	—	—	—	
A' férfi.	—	—	—	—	Hébe.
A' hegyesker.	—	—	—	—	Aurora.
Polonia	—	—	—	—	

4

10

Stuart Mária.

1821.

Mint egy isteni ragyogás viruló
Skócián, s Páris' fejedelmi székén;
A sötét lombok s a királyi tabor
Díort nyere töled.

A szabad Britok' Semiramja, fondor
Verseny-sársad dícsé fénytetőjén
Oly nagy, oly szép nem vala, mint te, a bús
Börzön' olében.

Gyúladóz lettem, terád tekintvén,
S e fohász ünki dagadó melyemből:
Éte halhatal-meg, o Pirris! boldog
Csillagod' áldom.

Oktoberben.

Első wók.

1822.

„Csölködés eudem, viruló Heléne!
Ajkaid bájlóbb gyönyör-évre vonnak,
Mint Eróze tündér Amathus' virányja
Psyche' malaszja.”

„S karjaim köré vukon a leányka—
Ajkod ajk veszket. Hah eget! mi tőr! kéj!
Szűm vízcsón-wókban lényűl magamból,
S vérem elállong.”

Decemberben.

Mivész' reggeli éreke.

1822.

Eltűn az éj; jövélva jön
Ész el a hegytetőn.
Tetsz! kiből telken demél
's hű érzetekben szeresül
Ha szonja fel mennyedbe leg,
's a földkörön túl emelg!
Tambor mivész benned remélt
Midőn a sziv eszébe kél.
Sohajtok: hegyeser sehínes
's gyöngéne nán malasztot hínes:
Téged' dűverlet eggyedül.

Szélid hánykán' szelleme
Szert kézzetekre ihlessen,
's az ő' tényszerű kelleme
Bájolja milder mivemen.

6
Az ábránd' aether szárnyain
Oly boldog éltet éldelgek,
Miként aron für' árnyain
Hol ezt susongd: szereslek!

Szárnykával kezd, vele járja.
Mivész az élet' útjait;
's ha már halál ölébe zárja
Ahitra néri múltjait;
Aki kedvesére vóhis hinti —
's láng lelke szárnyis emelinti.

Decemberben.

Álomkép.

1812.

Mint harmatos felszívi nap, derengél
Hajdan felém, lecsökolóvá könyim.
Rajtam Derengő boldogán merengél,
É burogva hallad burgo énekim. —
Moss esküt eskél, mellynek érez bilincse
Éross' vidám jásitit meorre intse.

Bocsián sehit, Heléné, bús dalomnak
Midőn szerényen lengeder feléd!
A' tén világ nem eryl a fajdalomnak,
Tel nem deriti a' sáv' éjjelet.
Miként szerelműk, é dal is val álom —
De mellyben éltünk / álmat talá'lom.
siej

7

"Auróra jött-fel sügárró bíborral,
És égi iklet lepte éretem."
Mi rég! világom nem telt illy vidorral,
Mi rég! elősör vigul képretem.
Imigy derenge sejt korom merelme,
Iutána keblem minden gerjedelme.

"Majd rórsa túrit a' néro' szemébe:
Pimboja zártan rejti titkait."
Az ifju illyen, a' midőn sivebe
Villanta Amor édes hínjait.
Magamban így rejteszem én szerényen,
Tul ére minden földi életeményen.

"A' nap hel úrin a' hék boltoratah;
Telé nyitong a' rórsa' láng-melye;
Belőle édes illatok fakadnak,
É gyöngédeden mosolyg szűs helete."
Imilly valik, midőn neked, Heléné
Lejett-hi siveim minden éreteménye.

A' nap te voltál, mellynek szent kevével
Langyúlva, én - rórsákor még hason -
Telébredtem, mint az ég' tüzeivel
Az élet ébred ifju tavaszon.
De haj! mulandó a kelet' bűbija,
S a rórsá fornyad tél roharra rája.

"Vihar vonul a napvilág elébe,
Rórsába éltet többé nem lehet!"
Egy lépik esked sriveink' körébe,
Telkerad e' nem ihletett hebel.
Miként az átom könnyű szárnyon illans,
Vég jussunk az ébredőbe villans.

De míg figyelled hangjait dalomnak
Egész vadoná' éltet nem lehet:
Arézt bocsáss a csendes táj dalomnak
Ha réndetegni miltjában szeret;
Arézt bocsáss a hű szívnek, Heléné,
Midőn feléd leng dalja s képrenyé.

Stajusban.

8
Harámhoz a vidékből.

1823.

Bécsben, Sept 22.

Te langy ég, ifju napjaim' harája,
Togadd e' dalt a' távol honfitúl!
Midőn mered' szent hangja has réja,
Tessüts hebellet hön feléd simúl.
Minden hívület nekem árny-alak:
Csak téged', ó harám, sóhajtalak.

Besírove függesztet sündbe, Drága!
Kéngén repül megint a hű hebel;
"Dicsőbbön áll a' honorelm' virága,
Mert ott reá minden szello' selet.
Pár rórsá-láncoron tart egy szef' alak:
Harám! téged', téged' sóhajtalak.

Sikkláid hört a sív érzésre dobtan,
I Hunyádnak árnyai lengenek-körül;
Az létnek álmitól kézzel kilobban,
I a múltnak xévin szerte siet röpjül;
Eli eseng minden nagy hős-atalak —
Harám, harám! engedj, sirassalak.

Bnsan fuwall az esti szellet ottan
Hol Assilának sikkaróra kel!
Örök álomba' felváltk harradottan
Lászlónk, az edes! réstelt fürrivel:
Miót e rórsád hervadott o hon!
Rövid szerencse díszlett e fokon.

Budánk, Budánk! hancint' hajdanti lénye
A' Mígton isseklens fénylél biveriden!
Hol a magyarok lágorsó reménye,
Mellyet nevelt királyi réstiden?
Mi csend borong te benned, büszke lak?
Dísz nélkül állnak a' díszlett falak.

A' régi nagyság' e' gyászros vidékin,
Hol a magyar hönában korszak,
El-elmenülte jobb szarak' düledelin
Andalgón szep, a' sív' fájdalomiban.
Kebledbe vágyom elbúsult alak
Szej Flurium! séged' sokajtalak.

Héső bána.

1824.

Tévelyeg, tévelyeg
Felhők közt a holdgömbelyeg.
Az én sívem is szédeleg,
Szédeleg.

Mint a fényes nap szabadon
Volt sívem, sívem hajadon.
De hogy őt megszerettem
És hiszevére lettem,

Sívem sívem szédeleg,
Mint a felhők közt tévelyeg
A' katarány holdgömbelyeg.

Ej de talul tettem
Hogy őt megszerettem.

Karácson'ünnepén.

A' reménylő.

1820.

November 9.

A' túl sív remény-biborban
Tündökölve, mosolyog;
Nér az ifjú, s mely szomorban
A' parson sébolyog.
Jönne jönne sajka bár!
Sívne bú, s' várva vár.

Mert a senger' túl vidéke
Szebb virágokat nevel,
S' ő honát felváltani ége
A' szebb sáv' ismerivel.
Nem jön sajka; jönne bár!
Sívne bú, s' várva vár.

Kél a reggel, a heves dél,
Kébe' vére burzsa ég;
Minden habos sajkának vél—
Ífja! sajkád nem jön még.
Itt az este, itt az éj,
'S még mélyét nem lakja kéj.

Egy ó, míg nem élesedik
Bús savauxa silre dúlt,
Lángjai míg nem sünének:
De itt éte is kihűlt.
Melly remény oly hön nevelt:
Bék' virágja, sörjén kelt.

Eljut é a szív, a míglen
Esem' napja ífjan kél
Azon sokajlott réviglen
Hol mosolygva int a vérl?
'S mellyreket úpruss-áronyiban
Nem hervad boldogsálan?

Ar év' utolsó éjfelén.
1823/4.

Az óra süllyed
Mellyreket határan
Egy mult 's jövendő
Csókolja egymást.
Az óra kondul.—
'S hangjával eltűnt
Ismét egy év a gyors
Idő' fenékselen
Örvényibe.

Ezen határon
Megrendül a szív,
Sok kéjt le látván
Prölné tűnve
Az örvény' mélyibe,

Melley elsimúlta
Kanjáról egyszer,
Vissza kerülni nem tud;
És mélyebbre mindig
És mélyebbre sülted,
Míg a sötétlő
Üregben elborult.
Kondult az óra,
És sok szép remény
Mint a torony-hang
Siet lebbene!

Boldog, ki peresét
Előbb ragadta meg,
Mint hogy mosolygva
El-elsöpült élte:
Mere vissza nem tér
Kímélt ösvényiből.
A melly virágos

121
Kerredni hagyta,
Nem fogor szagánál
Gyönyörgei.
A hang az illat
Tenyegni lárom
Kanjaid' a peres után,
Mellyet te hagyta
Omolni, ember!
Heső! hujába!
A raj' golyója
Millyőknak óra
Ömleszteti ránt
Lángos sugarát
Kifogyhatatlan:
De melly hegyes sugar
Tegnap kevitett
Siet lenge már,
És ki tudja, más neg

Ita meglel' é meg
Az új Auróra;
Gly végzetes folyam
Az évek' anyja
Az "őse idő":
De a' melly csépp lecsordult
Vissza kerülni nem tud.

A' melly reményt nem
E' pillanatra körsz,
Tel nem fog az virátni.
Előtted áll a'
Tudott jövendő'.
Phantasiád
Mosolygó rósa-füvére
Lás komlókat,
Azeraja bájkegy,
Keje ins. tőr pillanata —

Te elragadtatol,
S' hittel reményben öröklodas,
Csak a' jövendőre s' delegor:
Te lenni lésser az most,
S' a' rósa-bájn kölyg helyett —
Egy zord csontváz romja kacsajj elédbe
S' megfagy velőd belé'.

A' bis jövendőre
Hagyd a' jeleret.
Mehében esni;
Elder simánjon
Minden hívárasod,
Hogy a' miher majd
Az ese körszre-be
S' vig csillag int,
Ló vándor! nyugori lebellet
Mehes alurni.

Katonas-dal.

1823.

E' világon hölgy is bor
Megörültet mindenkor;
Böles az életük el.
Szívem öröme fakad
Mikor lányka csókot ad.
's fémbe is bor' lelke kel.

A' mi sorunk, mint a' had,
Egy vesztéyből másba kay,
Kedvett, 's majdan porba vet:
Mert ölt a' katonas
Ha egy lányra rá' ure,
Vesztés soha nem lehet.

Karaisson:innepus

Ébredés.

1824.

Mi sündén szórat ez
Telém melly lengedez? —

Az ö' jól ismer szava ez
Melly itt körülém lengedez!
Ne zengj, te szórat, itt alant,
Kémld szegény boldogsálat.
Miere felhőlni azt a' búst
Az édes kedves szomorús?
Ha söbbé nem derülhet-fel
Volt menyem anyi széjivel!

János, 13.

A távoróhoz.

1824.

Jötten jön a srornyi óra
Melly a halban srornyadóna
Telriasetó várként dül.
Rég eltűnt az ésten-álm.
Béke! sóled is megválom:
Boldogságom elmerül.

Síng sors hajdan túr-emberen,
Hittén bírtam ismeremben,
Mindet sárgyba ég vegyült;
Menyjet értem bízke szárnyon
Hol andalgva tölgyes-áron
Lelkem dalta ösve-gyült.

I vad de szent hangok kelésnek!
Túrben folyt a szabad ének —
Akkor még nem láttalak.
Eljött: én kéjt reméltem —
I kéjére késséget cseréltem —
I késségben imádtalak.

Elhúnyt lángom, szenvedtem,
Lapu véghez közeledtem;
Gátszi lansom néma lón.
Így az, a hit a halál vár
Nalk borong I nem érez immár,
Lelke tül a földkörön.

Távorol bár, nálad ragyog,
Tűz itt kömlém ragyog
I srivem sóled el nem áll:
Így szerezjék ismerünket
Bán megjártssa étkésket
I lelkünk csak felije száll.

Április 10.

A' szökömívelők.

1824.

"Ismer velünk hív jobbjaim!

"Vánjatok-meg ebédet.

"Mátyás ma vendégek keszen

"Több ifjú vitézivel.

Igy köcsörté kegyelmesen

Barátságos-felvéjeven

Böröcsre a nagy király,

A' mint ndvarába száll.

I' mig a' hárszék serénykedett

Arólghasmi fejedelmét,

I' néki társas' hű szívenek

Kimutatni szírelmet:

Er kijára vitézivel

A' könnyeket némi székjel,

I' "adj, ismer, is aratást!"

Monda remes öhajtrási:

Es öml vala magában

Látván a' dús leletet,

I' hogy sokszorosa hájt-li a' mag

Mellyet a' munkás vitett.

Illy fejedelem se hamvadjon,

Hogy állandó példát adjon

Mint hű népét szíveltén,

I' boldogságát kedveltén.

A' nap délfontjára hágott,

I' lert a' völgyben az ebéd

Készen várva már, a' király

Leinsérte léptit;

Mondván edes örömeben

Bizva deli reményében:

"Ha mindenütt így vagyon

"Aldás van a' magyaron.

Ebed körött nyájas arcra
 Bőreket megkérdeve:
 Formányas miként elégük?
 Néki eren válasz len:
 "Uraak, felvíg! hogy hegyelmed'
 "Porra paratod, 's figgyelmed',
 "Sebbede rívvel vesesjűk
 "Mere királyunk' serejűk.

Így a' hírség a' nyíltsággal
 Szakadatlan együtt jár;
 Kól a' hív, de tőr is la kell:
 Rejtékem a' csapodár.
 Mátyás a' valós szerette
 'S arsat gyakran kikérdekte
 Népiől, 's hol kirottság
 Vagyon, ott az igazság.

"Országomban szabad a' szó,
 "A' tétnek van törvénye,
 "Nem öröme Hunyadnak
 "Prabok' ura lenne.
 Ere mondá' a' nagy magyar faj,
 'S rája így zeng az örömráj:
 "Isten tartsa királyunk',
 "Amel nyíltan szólhasunk.

'S míg az arany billikom nose
 Kéről kérre eljutott,
 'S a' vendégek' ajkairól
 Király-áldás' hangozott:
 A' néten a' fúrge' mérek
 Beare mindegy részt verének:
 E' vigásnak ünnepein
 Hegyes füffel figgyelven.

Körök a király, tüz peje
Felszemesen áldogált,
Börök nyakán dús sörénye
Kullámlás befolydogált:
Csáko levek aija néki
Szittya magrak ivadéki,
Kasországban nem volt lö
Mátyáséhoz fogható.

A király apródja által
Lovaglás+ rendelate —
S a paripák gardag fémbe
Állnak már megnyergelve.
Mátyás a baráta villant,
S körösköml-intve pillant.
Börök nyargall mellette
Mere sörét nem rejtette.

Hogy az erdő hátra maradt
Egy szép völgybe jövének,
Mellynek balso' hegy-oldalán
Termény szellők fehérek.
Tina a' szivénél Kollóvára
Néz-le a' völgy' áldására:
Att' fenn baglyok kukognak —
Itt' lágy szellők kukognak.

Ezen gyönyöm' vidéken
A' király megállapodt,
Kömlnérvé mint fátadnak
A' jobblágyok itt amott.
S látván a' szorgalmas népen
A' kö' veríték melépen
Csurog a' hev' homlokán,
Sétke egy szép tetten gyűl.

Néz, lezall a büszke mérről,
É legott egy szőlőbe lép:
Csodákorva egybe vonná
A' dolgozó serény nép;
É elnévül a fűzre ének
Hogy a' nagy urak jövének,
É a' hies virczerlyány
Megrövidt eljövén.

"Mire felhagyj a' dologgal
"Jámborok, ha vendég jó"?
"Mire megfürni a' dalokkal?"
"Jaj e' hies éreklő!"
Mond a' király somolyogván,
É a' leánykat kéren fogván,
Asót hívást adtam,
É az éneket folytatom.

É egyéb szorgos művelőként
A' földet felbontotta —
Hogy egykor sok magyar bejöh
Nemes vért öntötte! —
Az udvariak jövén
É követei megpromítva,
Kövezték — ámde legott
Kiki heven irradott.

Akkoron is voltak immár
Kényes finnyás magyarok,
Kemény vassal villongani
Megrémeshetett nagy karok.
É ősi vircsók helyébe
Idegen cirkornya lépe —
Magyar, szép hon len neked:
Mire hagyád-el teled!

Látva őket a nagy munka's
Felméri a dolgotól,
É mosolyogva önmagában,
Kemény szemmel imgyről:
"Ily fáradtság, szerzeménye
"Mit gyakran egy óra kénye
"Feladortat veletek —"
Hjat! emlékeretek!

—
Június 26. 3 29.

20
Szepesvár.
1844.

Nemlök és egy hív könyv csillong azeromon.
Elhínyt
Nagy és hős nemesség, törzshelye szike
Szepes! —
Hínyt az: sereg a honn, emeleg, hajol — és te
hijusztúló;
É veseni indult az erő, és véle a nemre,
ti-lét. —
Vajmi szerencvé's vagy szék rom! nincs ér,
zeted, sítéd:
Nyúgso felségben állva tekintesz alá.

Lublóváratt.

1824.

Csend lepi a sírsvárt. Hol vannak büszke

Itarosztok?

Hikben a természet kegye mosolygva
dühöd.

Es az arany kehely és az arany borok árja
hová lőn?

Im, a kezek mellett nem fevül a kegye már.
Melly remret hajdar meg nem tud a férfi
honában:

Mos Idegen jármát, vizza szemlve, nyögi.
A' hágy hűtlent így büntette a végre. Hová
löl

Egykoni nagy remret, egykoni nagy hata,
lom?

His Ninon sírjára.

1824.

Pörse valék én is, májusnak lenge virága;

Cháriszok ápoltak, s éleim Hebe ada.

A' deli Zephyrus megszűnt uodalma; az
erdő.

S' net' vidám zöldjét hó fedi s éjszaki fagy.
Engem' is elfederett. — Mit sírsz hegyes édes
anyám, mit?

Szép bimbó volnam, s illatomat vrezed.

Am vagy igen! A' tavasz megjön, meg ezermű
virága —

S' gyermeked, édes anyám, s vele fel nem
üdü!

Decemb.' 2.

Ar elhagyott.

1824.

Néha napjában, ha lezáll az este,
Arra andalgok, hol a gyászfenyőek közt
Ifjú sírjokban legyeveim a hősök
Almos aluszák.

A szomorú gyermek, konyuló harasztja
Mint egy hű bajtárs simultong reájok,
Lombjait festve a teáldoró nap
Lompa tünére.

Ók! ah ók e bajt oda lent nem érik,
Tőlök e szép fény örökös bucsút von:
Támad és elszáll, s bele nem hat a föld
Jég hebelébe.

Itt e szent téren szomorog barátok
Itt sohajrásban, zologi dalában;
S vágyva, horrával, deli figyetebe,
Ő is halált kér.

Am, de síromnál hi sohajra, nincsen,
Nincs, hi emlékem könnyes arczat úlné:
Lena ragyon forrón szeretett barátsóm,
S ifjú szerelmem.

Sírban a napköt poraim nem érik,
Sem Zephyr' gyöngén beható nyögésie:
Amde hűveimnek szerető paravízit
Erzem fogtam!"

A' szegény pár.

1824.

Jöj, leányka, csónakom kére,
Nincs mit félni, távol a' rész.
Csendes a' tó, kék az ég,
Od'át leszünk este még.

"Kedves! kék bár mostan az ég,
Ki tudhatja — este nincs még!
Bennem bű és gond nagyon —
Félek félek én nagyon."

Illyen hamar a' természet
Fel nem tudja az egészséget:
Merre még a' zivatar —
Szökj sájkimba, szökj hamar.

"Kedves! hisded ez a' csónak,
Ne esszed csalfa csónak.
Védje vitorlája nines —
Ne hívj, ne hívj, drága lincs!"

Ne félj, ne félj: bátor vagyok,
Mert elöttem isten ragyog:
2. Ez a' boldog jövőd.
1. Biztos útra vezet ő:

"Lát fogadok noha félve,
3 véled megyek, néked élve."
Lassról szállnak szegények —
Am de át nem jövenek.

Gyenge csónak! vihar talált.
Hesőn adja sors a' halált.
Szép és jámbor volt a' pár —
Lassra még is nem jut már.
Remény remény — csafodan!

December 31.

Egy lányka emlékkönyvébe.
Januáriusban 1825.

Lányka szép, lányka jó,
Hihez nincsen más hasonló!
Vegyed-be könyveskedbe itt
Barátod' egyikét verseit.

Selymes kejszerek fülszéd
Eget mosolyognak remeid.
Nincs természetben egy híjánny,
E' rived' nemes, jó; drága lány —
Előtted nyit az ifjú rózsajálya
Es' kedved' ösztönit sokkéj kihalja:
Szarfele kényre kedvre hív
A' sok neked meghódolt szív.
De, ám nem tiszta minden tőr
Melly éted éjend, gyenge szív!
Sok vesz' lesi az ifjú életet,
Kérsz övöd' ártatlan melleidet —

É emlékez, majdha más örömeim
Hogy sok körött egy hív neked telint,
Hi, bár titkolja éretét,
Neked szentelte életét.

Kérded, ki az? hegyes Teréz —
E' névre itt, e' névre nézz! Emil.

(17) MDCCCXXIII ESZTENDŐBEN.

Mikor sűrűsöd meg végtine, sors, mikor
A' bús magyarra törni gyötrelmeid?
Mikor leszen mint harpyáktól?
Ah mikor éri nyugalma partját?

Olly lét találta e gyönyörű remet
Hogy harcszivaj közt folyva - le érei
Ingott gyakorta a' magyar sölgy
A' dörögő viharok' dühében.

De ^{a hűbárdok istene, megörök} egy jó isten végre megörök
A' szent keresztnek dűledes falát -
^{Véres jupa, kő, fű, sár,} Nyugalmat okaj, éltet) - s nincs más
Aegisze mint kara-tiv szerelme.

és valahára partra!

Nem lepte érkés, nem hű gőz imer:
Van ^{mint} kérege a' magyar a' harát:
Minden nyomor, bátor ková' lép
Ősei hősei ott nyugorznak.

Nincs eggy arasznyi föld kora' sörjein
Mellyen magyar vér nem folya' ekhoig:
Er ihleti Tokaj' türeben;
Er foly erébe Bondiák' borából.

Azért harája kedvese, mindene;
Azért levegy o' hogy magyar és nemer,
Kivüle néli nincs szerelme,
Élete nincs s' ragyogásra kedve.

Januárius' 27. 1823.

A' Sétli.

Ar ifju kornak lobbadoró heve
Habzó szerelmek, kín-tele kényei,
Kevély irányu álmadási
Dicsre lihegne törő kebelben,

Meghűltre szüntek. Bű is komoly aggodály
Megedroe veltis, nem him álmatkat
Vadász, emyelm eltarulgat:
S irive megmi az egész világe.

A' köz szerenwe kedveve nélie,
Nemes köhélség tetre ragadja el,
Nem sok haborri, hol mivelmi
Kellatik emberiség' javáért.

E' fenn remeség' dija gyarant veszi
Sorsától hölgyet és deli gyermeket;
Nyugvást ki-hal, nem kérvé várva
Halhatatlan harc' fény jussalmát.

Febr. 8. 1625.

A' hegyesher.

Mint a' királyi nap' deli fényese,
Imgy tünel-fel hajdan egemre, Szép!

De csillagink üldözne egymást
Mert ^{Távol eről} ragadt ölelő karomból.

Arósa két év mülte lejem selett,
Erdő sohajrás, gyöngé szerelmi köny
Nélkül: az élet' fordulatsíj
Mérve közel hűmült kebelrel.

Ah milly egészen más az az élet, ha
Megválnon attól, a' kit imádrsz vala,
Szép álmaidból ébredésre,
Mert szrigom remei körébe.

Eltűnik akkor a gyönyörű lepel
Mellyet hímerve volt a komor való:
A nagy világ megjártára siveid'
É megmosolyog - é te bürogni sűnöl.

Kézőn haj!
Begyűm enyhült ^{nigritum} sorsom, erők here.
Felszállasz ismét, éji remes lány!

Remdülhetetlen birodalmam,
Bár a lebel' türe hamva dott már.

Te nékem úgy vagy mint ama' szép világ
Melly az homályban hív kaland gyarús
Verire a faredt utasnak -
Am de levitai - levitai gyöngé.

Május
13.

Polónia.

Te is Magyarok bízha barátja, te!
Te is kanyaslol, kárdani kéj karr!
Dívó' prabavág' Paroklonja,
Sanyi vitér' fiak' apoloja.

Voltsam Krakódraak régi falái körött,
Magaó királyi váms erös felán,
Meggálltam elhunyó nagy királyid'
Sinyok előtt remegő gyönyörrel.

A' sivol' éjek, a' fejedelmi lak
Az ópa idővel megviva elhony,
Eged' vidámja rem borult-ébe
É Viptula régi medrebe' foly meg.

De a dicső, kik e' falkas talak,
kik e' utéjre fényel adal kővel,
Azon dicsőnek lellök elűnt
Korcsosodott ivadékaikból.

Bölcs Számiszlós, ki nagy, nemes is szelid
Csele nem rejerve, fejteni sem tuda:
Elámlád. I a' hitlen önség
Nemre és honja' dicsőit eláfa

Korunk kanyaslik. Lelle kalor mingy,
I belfő" fenéket fűlök agyonyain.
Viszont hűségét nép- és királynak
Rorsda emélti és felodja láncriis.

1824. évi papírral
1826. Majus.

+ Mottónak jó:

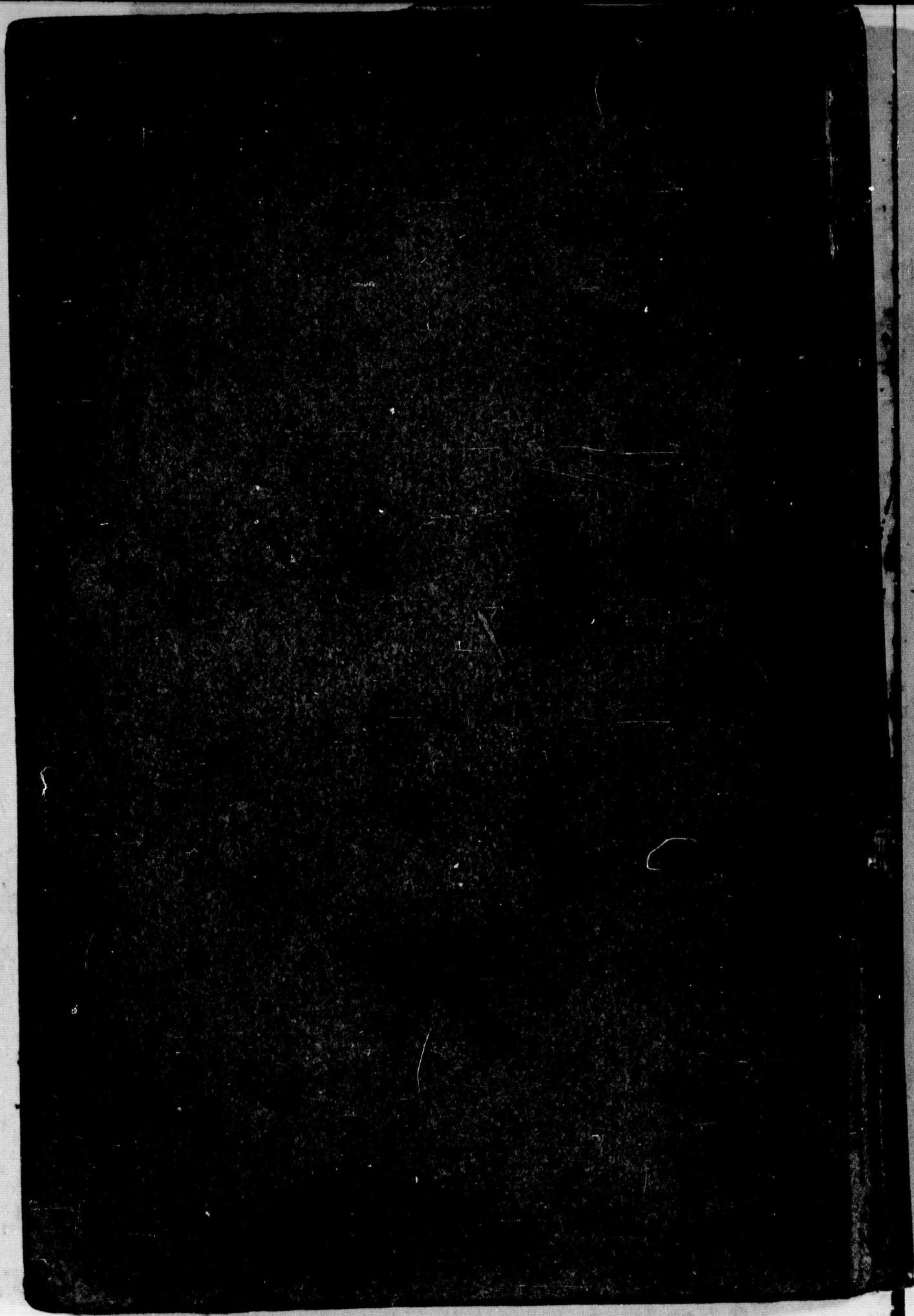
Teles nemességgel
I sok szép nemességgel
Tündöklő Polónia!

Lisarti [1853] III. Én. 25. sz.
Moha'csi repültem

1824.

VRÉS LAPOK

MTA KÖNYVTÁRA
KÉZIRATTAR

DISZMŰVEK 296.

TOLDY FERENC

ELEGYES VERSEI

KÉZIRAT, 1821-1826. 28 lev.

VEGE